

בית המשפט העליון בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק

בג"ץ 1721/16

בעניין: 1. דוויאת, ת"ז

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

ע"י ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל – מספר רישיון 11864

מרח' צלאח א-דין 15, ת"ד 19405, ירושלים 91194

העותרים

טלפון 6250458, פקסימיליה 6221148, נייד 050-5910847

נגד

מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית

ע"י ב"כ עו"ד יונתן ציון-מוזם

המשיב

מפרקליטות המדינה

התייחסות העותרים להודעה משלימה מטעם המשיב

כהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 9.3.2016, מתכבדים העותרים להגיב להודעה המשלימה מטעם המשיב בה הוא פירט את מספר בקשות המחילה והטיפול בהם.

1. תחילה נבקש לציין כי לא כפי שנרשם בסעיף 3 להודעה הנוספת, "מטבע הדברים, המדובר בבדיקה חלקית בלבד, הן בשים לב לפרק הזמן שעמד ברשות המשיב לשם ביצוע הבדיקה" למשיב היה מסוף דצמבר 2015 להכין את הנתונים. ביום 28.12.2015 פנתה עו"ד גונן, בשם עותרת מספר 2, אל מדור פניות הציבור בצה"ל כדי לקבל אותם נתונים. רצ"ב ומסומן באות ע' 7 העתק הפנייה.
2. ביום 2.3.2016 קיבלה עותרת מספר 2 תשובה מטעם דובר צה"ל. העתק תשובה זו רצ"ב ומסומן באות ע' 8. בסעיף 3 לתשובה נרשמו הדברים הבאים:

אשר לבקשה לקבל מידע לגבי מספר בקשות המחילה שהוגשו לצה"ל, הרי שלא מצאנו ברשותנו תיעוד של בקשות כאמור ביחס לצווים שנחתמו. אשר לבקשתכם לקבל מידע לגבי בקשות המחילה שהוגשו לשר הביטחון, נציעכם לפנות למשרד הביטחון.
3. באשר לנתונים שנמסרו בהודעה המשלימה, העותרים מציינים כי בניגוד לנכתב על ידי דובר צה"ל, פרקליטות המדינה הצליחה לציין מספר מועט של מקרים. מספר המקרים כה מועט מעיד, לטענת

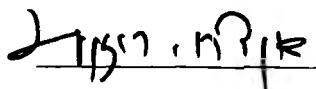
העותרים, על חוסר הפעלת שיקול דעת ואי בחינה מחודשת של כל מקרה ומקרה. הסמכות למחול היא החלק מהסמכות להרוס – אך על פי אותם נתונים המשיב אינו עושה בה שימוש. גם כלל לא ברור מתי, אם בכלל, תינתן מחילה לאור העובדה שאין קריטריונים.

- א. צו החרמה ואטימה מ-1968 בקשת מחילה ב-2005 החלטה ב-2006 38 שנה אושרה
 ב. צו החרמה ואטימה מ-1968 החלטה ב-1992 24 שנה אושרה
 ג. צו החרמה ואטימה מ-1998 בקשת מחילה ב-2008 נדחתה
 ד. הח"מ הגיש בקשה למחילה בשנת 2015 עבור בית משפחת אבו ג'מל (בג"ץ 8066/14). הבקשה נדחתה.

4. העותרים חוזרים ומדגישים כי עותרת מספר 1 ובתה, הגרות בדירה אותה המשיב מבקש לאטום, יישארו ללא קורת גג במידה והצו יבוצע.

5. העותרים מבקשים עוד להדגיש כי בן עותרת מספר 1 מואשם ב"הריגה" ולא ברצח – וזאת כי על פי הראיות הקיימות לא הייתה כל כוונה להמית. במקרה כזה, כאשר אין המדובר בדוקר שדוקר אין ספור פעמים את קורבנו, או במתאבד אשר גורם למותם של מספר חפים מפשע – מיקרים בהם אין כל קושי לקבוע כי כוונת המבצע הייתה אכן להמית – המקרה דנן שונה. גם מדברי המבצע עצמו, כפי שצוין בגוף העתירה, הוא לא ציפה את התוצאה. לדידם של העותרים, שימוש בתקנה 119 במקרה דנן הינו עליה במדרגה ובמקום לצמצם את תחולתה של התקנה, המשיב מבקש להרחיבה.

ירושלים, היום ה-21 מרס, 2016

 אנדרה רוזנטל | עו"ד
 ב"כ העותרים